

(J. Pedersen). Det vilde for en meget stor Del — med Undtagelse af et Punkt, hvor vi have nogen forskellig Opfattelse — kun være Gentagelser, jeg kunde komme med, og dem finder jeg det ikke belejligt for ærede Medlemmers Skyld at komme ind paa. Jeg slutter derfor med at anbefale det af Flertallet stillede Ændringsforslag til det høje Tings Vedtagelse og haaber paa en gunstig Overvejelse af den højtærede Kultusminister og Justitsminister, et Haab, som jeg var glad ved at se et lille Glimt af i den højtærede Kultusministers Slutningsbemærkning.

Formanden: Idet jeg bemærker, at jeg, hvis Forhandlingen skulde trække meget længe ud, vil anse det for rigtigt at afbryde Forhandlingerne og fortsætte dem i et følgende Møde, giver jeg Ordet til det ærede 3die Medlem for 6te Kreds.

J. Pedersen: Jeg ønsker ikke at forlænge Forhandlingerne, og jeg skal derfor modstaa Fristelsen til at komme ind paa det Foredrag, den ærede Ordfører for Mindretallet (S. Jensen) holdt. Jeg skal kun sige til ham, at hans Paastand om, at den Ordning, Flertallet foreslaar, er særlig gunstig for Udvikling af Hykleri, i Mod sætning til det Forslag, der foreligger fra Regeringens Side, har ikke noget paa sig. Det ærede Medlem kan ikke anføre nogen som helst fornuftig Grund derfor. Den Adgang til at være Hykler og skinhellig, som man kan have efter den nuværende Tilstand eller efter det Forslag, Flertallet foreslaar, vil foreligge lige saa let efter Regeringens Forslag; det bliver fuldstændig det samme. — Til det ærede Medlems Udtalelse om Adresserne skal jeg blot sige, at hans Udtalelser staa jo i Tidenden, og jeg tænker, at det ærede Medlem vil faa megen Fornøjelse af den Vurdering, de ville faa ude blandt de Folk, der have underskrevet Adresserne.

Maa jeg med det samme gøre en Bemærkning til den ærede Minister. Den ærede Minister lægger særlig Vægt paa at faa al Tvang rystet af sit Forslag, og det kan jeg meget godt forstaa. Men jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det kan ikke lykkes. Ministeren siger, at nu ere alle tvungne til at faa deres Ægteskab knyttet i Kirken. Men Forholdet er ogsaa det, at nu vil Ministeren tvinge alle til at lade deres Ægteskab stifte uden for Kirken, medens Flertallet vil stille dem Valget frit. Derfor lader det sig ikke gøre at sige, at vi ville blive i Tvangen, og at

det er den rette Frihed, Ministeren vil indføre.

Den ærede Minister begyndte med at sige: Dette Forslag bliver ikke til Lov, det er klart. Dette overraskede mig noget. Grunden, hvorfor det ikke kunde blive til Lov, var, saa vidt jeg forstod det, den, at Folketinget ikke vilde have det. Jeg antog imidlertid, at den ærede Minister vilde have saa megen Indflydelse i Folketinget, at hvis han særlig satte Pris paa at faa dette Forslag til Lov, vilde han kunne faa Folketinget til at gaa ind derpaa. Og jeg maa dog antage, at den ærede Minister vil være meget interesseret i at faa et endeligt Resultat ud af disse Forhandlinger i denne Samling for det er ganske rigtigt, at faa vi ikke det, kan det komme til at gaa ud over Kirken. Men det forekommer mig ogsaa, at dette i nogen Maade kan berøre den højtærede Minister. Det er dog ikke hyggeligt, synes mig, at *et* Medlem af Ministeriet giver Folk Lov til at gifte sig, men naar de saa komme til Præsterne, maa et andet Medlem af Ministeriet afskedige disse Præster, fordi de ikke kunne udføre en Vielse, en anden Minister har givet Lov til. Den Tilstand, synes jeg er uholdbar, og jeg mener ikke, Ministeren meget vel kan finde sig i, om det skulde komme dertil, at den ene Præst efter den anden blev nødt til at søge sin Afsked, fordi han bliver stillet under saadanne Vilkaar. Derfor mener jeg, at det vilde være meget ønskeligt — som jeg ogsaa har vedkendt mig hele Tid, og som jeg har udtalt ved første Behandling — at Rigsdagen ikke skilles ad, før de værste Mangler, der nu ere til Stede, blive afhjulpne. — Nu sagde den ærede Minister, at ganske vist vil dette Forslag afhjælpe nogle Vanskeligheder, men det vil straks skabe nogle ny. Jeg lyttede med Interesse for at høre, hvilke disse ny Vanskeligheder vare, men jeg maa tilstaa, at de Vanskeligheder, der bleve nævnte, kan jeg ikke tillægge nogen Betydning. Det er kun Vanskeligheder sete fra Befolkningens Standpunkt, men den bliver stillet akkurat paa samme Maade efter vort Forslag som efter Ministerens. Det, der kan ske, er, at en Præst kan med Biskoppens Billigelse afvise en Mand fra at blive kirkelig viet eller i det hele taget faa noget med Kirken at gøre med Hensyn til sit Ægteskab; men det vil han kunne gøre efter Ministerens Forslag lige saa godt som efter vort. Det, Befolkningen vil kunne opnaa i begge Tilfælde, er, at Folk kunne blive borgerligt viede, faa